

Francesc Pérez i Moragon

¿Ciscar víctima de Lerma?

Tot va començar fa molt de temps, com en els contes infantils, com en les històries paral·leles. «En un partit que es deia PSPV-PSOE, hi havia una vegada un secretari general que era també president de la Generalitat, i un possible rival que ocupava la Conselleria de Cultura... En aquell petit regne, només podia entendre's la política pensant en aquesta rivalitat i, sobretot, en la lluita pel poder. Al capdavall, com en qualsevol regne, petit o gran, de qualsevol narració per a menuts o per grans...»

Podríem seguir parlant així, en to menor de faula, si no fos que aquesta lluita interna té ja repercussions fortes, més enllà dels murs del PSPV-PSOE, allà on vosté —com jo, amable lector— passa els dies de cada dia. Però ja les coses han arribat al carrer, amb la manifestació universitària de dijous 7 passat, han convulsionat la vida acadèmica i han convertit el Consell Valencià de Cultura, un organisme ornamental la creació del qual s'anava ajornant per bons motius, en tema de sàinet o en camp de batalla.

La decisió del Consell de la Generalitat, quan acordà ficar la mà en els Estatuts de la Universitat de València, fou òbviament col·lectiva; compromet, per tant, tots els consellers. Però provenia d'un organisme, el PSPV-PSOE, tota l'executiva del qual queda igualment compromesa. Era una decisió política que ha obtingut els comentaris benèvols de les plataformes de dreia implicades en la blaverització cultural. I, cal tenir-ho en compte, no era una decisió aïllada. Les maniobres paral·leles sobre la composició del Consell Valencià de Cultura anaven pel mateix cantó i són també responsabilitat del partit del govern.

Les responsabilitats globals, per tant, són ben clares. Ara, algú havia d'aplicar els acords i de donar la cara. I aquest ha estat Cebrià Ciscar, el presumpte rival de Lerma, l'interlocutor —l'únic interlocutor possible, ara com ara— per als intel·lectuals i els grups de cultura més compromesos amb l'òptica nacionalista.

És ben obvi: l'enfrontament amb la Universitat, la conformació del Consell de Cultura (on hi ha noms irreprotxables al costat d'altres que semblen trets en una rifa, a banda exclusions que clamen al cel) han minat la imatge política de Ciscar, l'han *lermitzat*, als ulls de molta gent.

I la pregunta, no per clàssica menys útil, és aquesta: «¿a qui aprofita l'episodi?». A Ciscar, gens. A Lerma...

A Lerma, li va molt bé tot allò que serveix per a segar l'herba sota els peus a Ciscar, tot allò que contribueix a restar independència formal a la Conselleria de Cultura i, en definitiva, qualsevol gest que desgasti un possible oponent.

Amb un maquiavel·lisme primitiu, es podria pensar que Ciscar ha caigut inevitablement en un parany col·locat per Lerma. De les conseqüències d'aquesta caiguda, ja en parlarem. Inclús, algunes informacions, prèvies a l'embolic i dignes de confiança, indicaven que a la Presidència de la Generalitat s'havia actuat, en aquest cas, amb una certa premeditació o, si es vol, amb un càlcul previ ben dissenyat.

Hi ha una altra hipòtesi, segons la qual Ciscar podria haver-se decantat per les posicions inflexibles (i en definitiva, de concessions a la dreia que nega la catalanitat de l'idioma), a la vista dels bons efectes que aquesta actitud ha tingut per al PSPV-PSOE i concretament per a Lerma (que certs mitjans de comunicació han encensat a cor què vols) i ha optat per seguir-ne la lliçó.

De tota manera, el joc de Ciscar és extremadament perillós, i ja l'ha dut a accions i declaracions comprometedores. Dijous passat, se'l pogué veure en un programa de televisió, crispat i enèrgic, deixant entendre clarament que el català i el valencià són llengües distintes. On condueix aquest camí, no cal dir-ho al lector, que ja té massa experiència directa i amarga d'aquesta mena de declaracions.

Víctima de Lerma o de si mateix, resulta clar que Ciscar està enganxat de ple en les conseqüències d'una fórmula legal (l'*Estatuto*) perversament enganyosa. I no hi ha motiu per a alegrar-se'n. □